

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucrul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Slăbăniile.”

„Slăbăniile”, numiți cu acest nume de Evanghelii erau niște bolnavi cari, din cauza paraliziei sistemului lor nervos nu puteau să facă nici un fel de mișcare.

Evanghelia de azi ne arată o minune săvârșită de Domnul, când pe un slăbănog, printr'un singur cuvânt, l-a ridicat din pat, făcându-l sănătos.

Această minune, cași toate celelalte minuni ale lui Isus a fost săvârșită ca — deoparte prin aceasta — să-și dovedească înaintea oamenilor trimiterea sa dumnezeiască, iar de altă parte să ne arate că prin ajutorul lui de câte greutăți putem să scăpăm.

Noi, oamenii veacului al 20-lea, suferim, de o mulțime de „slăbăniile”, din care nu putem să scăpăm decât îndreptându-ne cu sufletele noastre către Domnul, cu deplină și desăvârșită credință, cerându-i ajutorul și lucrând după indicațiunile Lui.

Ca cea mai de frunte dintre boalele societății de azi ni se pare „mizeria”, sărăcia rezultată din lipsa de lucru, sau „șomaj.”

Mulțimea mare de oameni care s'a îngrămădit la orașe, care nu are o palmă de pământ ca să-i dea hrana de toate zilele, ci trebuie să

trăiască din banii cei câștigați prin munca sa, azi — din cauza lipsei de lucru — nu mai are ce să imbuce odată...

Mai adâncă durere și decât aceasta este durerea sufletului, care o simțește ori și cine văzând că până-când unii sunt peritori de foame, alții au bogății nemăsurate ce se întrebuintează spre scopuri necreștinești.

Dacă vom căuta cauzele acestor mizerii trupești și sufletești, vom vedea, cum a arătat și Isus în Evanghelia de azi, că ele sunt în cele mai strânsă legătură cu păcătoșenia sufletelor. Pânăce nu se vor ierta păcatele de care sunt stăpânite sufletele noastre, până atunci nu vor înceta mizeriile.

Unde este azi dragostea față de Dumnezeu? Bogat și sărac, învățat și neînvățat lucrăm așa cașicum n'ar exista un Dumnezeu, n'ar exista poruncile Lui și cașicum n'ar fi El părintele nostru al tuturor care ne-a zidit, ne-a răscumpărat din păcat, ne susține și ne sprijinește?

Unde este dragostea față de aproapele nostru?

Facem noi unde-va un bine, cu paguba noastră? Ni se pare că este prea puțin creștinesc sprijinul care-l dăm altora, făcându-ne nouă plăcere. Balurile și petrecerile de seara până dimineața, pentru a ajuta pe niște

amăriți flămânzi; cei câțiva bani aruncați, cu înjurături în sinea noastră, unui cerșetor rupt, ca să nu-l vedem la ușa noastră... nu ni se par a fi fapte creștinești, în noi cei mai mari. Dar ni se pare că nici obrăznicia cu care unii șomeri se intrud în tot locul și îi opresc pe trecători pretinzând ajutoare, pe care de multe ori le cheltuiesc în păcate, nu sunt după învățăturile blândeței și a răbdării creștinești.

Slăbăniile vieții noastre de azi sunt rezultatul nemijlocit al păcatelor noastre. Dacă vrem să ne ridicăm din ele, trebuie mai nainte să ne lepădăm de slăbiciunile sufletului nostru și să ne îndreptăm cu toată dragostea către Dumnezeu, care ne va ierta păcatele și ne va da putere să ridicăm patul suferințelor noastre și să umblăm.

Bucură-te Împărăteasă Maică!

Cu ziua de 1 August intrăm în postul sf. Mării, ca prin post să ne pregătim la prăznuirea adormirii Maicei Dnui, la serbatoarea cea mai înălțătoare a Preacuratei, când amintim ridicarea Stăpânei noastre la ceruri, ca acolo în slava îngerilor pururea să se roage pentru noi și să ceară daruri pentru noi păcătoșii. Ea care după cuvântul arhanghelului, este plină de dar.

Împărăteasa cerurilor nici odată n'a lăsat fără de ajutor pe cei ce alergau cu inimă smerită la Ea, precum ne arată cântările dulci ale sf. paraclis: „nimenea din cei ce aleargă la tine, nu ese rușinat dela tine Născătoare de Dumnezeu Fecioară” și acest lucru ni-l întărește sf. Bernard zicând: „Adu-ți aminte, o prea blândă Fecioară Maria, că nu s'a auzit niciodată, să fi fost părăsit cel ce a alergat sub ocrotirea ta, cel ce a cerut ajutorul și mijlocirea ta.”

Noi Românii totdeauna am știut să o cinștim pe „cea mai cinștită de cât Heruvimii și mai mărită decât Serafimii” și astfel văile frumosului Muramureș în postul sf. Marii, totdeauna au răsunat de melodiile dulci ale cântărilor, pline de cinste pentru Preacurata.

În acesta zile grele când cu toții simțim sarcina vieții să ținem cu sfințenie acest post sfânt, să punem sub ocrotirea Preacuratei casele și familiile noastre să învățăm copilașii noștri să bolborisească cu gurițele lor cuvinte de fericire Preacuratei, să o primim în inimile și sufletele noastre, să luăm parte la paraclisele din post și mai cu seamă să ne unim cu Fiul Ei prea sfânt în taina sfintei Cuminecături și dacă putem să o cercetăm, să o vizităm la sf. mănăstiri.

Să răsune văile și munții de glasurile celor mici și celor mari, să cântăm celei care este împărăteasă Maică:

„mai mărită ești
decât soarele
pentru noi păcătoșii
Maică roagă-te.”

B. Berinde Satu Mare

Gânduri închinare Sfintei Monica.

Câtă suferință nu e tănuțită în viața unora din femei!

Câtă gingășie de simțiri fine n'a înseminat viața lor feciorelnică!

Cât de mult l-au slăvit și iubit pe acela pe care și l-au dorit de soț văzând întrânsul cea mai aleasă ființă, atribuindu-i cele mai înalte însușiri... (Păcatul celor mai multe suflete idealiste, păcat așa de bine ridiculizat de Shakespeare în „Visul unei nopți de vară”!)

După căsătorie, visul s'a spulberat, și mai târziu când a venit și un copil asupra căruia și-au îngrămădit din nou toată puterea lor de iubire și devotament, nădăduind că în brațele lor înfiorate crește un ingeraș, viața din nou le-a hohotit sarcastic, copilul n'a devenit ceea ce ele ar fi voit din toată inima...

Unele din femei și-au pierdut mințile, altele s'au îmbolnăvit și au murit, altele și-au luat zilele, altele s'au resemnat, plângându-și din când în când viața fără de noroc, altele au luat drumul pierzării crezând că așa își vor uita de suferințe și-și vor răzbuna batjocura vieții lor.

Dar, ca un fum de tămâie se înalță de-asupra sufletelor acestor femei nenorocite, sufletul de mare credință, veghe, rugăciune și lacrimi a aceleia pe care noi creștinii o adorăm sub numele de Sfânta Monica.

O femeie care simte că viața ei de căsătorie se sdrobește sau s'a sdrobotit trebuie să-și înalțe ochii spre această sfântă, să-i citească, să-i mediteze viața și să se întărească, umplându-și sufletul de mânciere, de credință, de nădejde, așa cum i se umple sufletul de mireasma Sfintei Scripturi. O femeie, dacă caută mai bine în sufletul ei, vede că ea e mai mult dragoste de cât orice, ea nu e de cât impresionabilitate, sensibilitate, afecțiune, acesta în majoritatea cazurilor. (Femeilor care s'au bucurat de o înaltă putere de abstracțiune, li s'a părut că veșnic plutesc într'un gol, că viața lor nu și-a îndeplinit rostul — după cum mărturisește Gina Lombroso, fika marelui sovant Lombroso, ea însă și soție de savant și doctoră, în numele ei și a mărturiei altor savante în lucrarea : „Sufletul femeii.“)

Sufletul feminin simte nevoia de a idealiza, a iubi, de a se devota. De aceea pe cât sufletul ei poate mulțumi cerințele unui înger, pe atâta căderea ei e îngrozitoare când n'a fost bine educată sau când ea însăși n'a avut voința să se înalțe . . .

Ea e cea mai aproape de inima lui Iisus Hristos.

Sf. Monica a înțeles că femeia e dată soțului ca un ajutor și ca o susținere ; iubirea și devotamentul ei trebuie să ardă alături veșnic ca o candelă aprinsă . . . Monica, de o simțire creștină foarte puternică, atât după îndemnul părinților ei cât și după un tainic îndemn a luat în căsătorie pe păgânul Patricius, om cult și aies, însă în sensul vremurilor aceleora. La câteva zile numai după căsătorie, Patriciu și-a arătat violența, neastâmpărul, frivolitatea, călcând cinstea căminului familiar, încheind legături nepermise.

Năpșenică a fost desiluzia Monicăi . . . A plâns și s'a rugat lui Dumnezeu, și de atunci mereu o plâns și s'a rugat, înțelegând că datoria ei este de-a rămâne alături de dânsul ca să-l câștige Domnului, aceste îi cere Dumnezeu femeii : Să fie proptea acolo unde o pus-o.

Și Monica nu i-a făcut nici-o imputare ci numai i-a stat alături cu cea mai sinceră, adâncă afecțiune, mereu devotată, nelipsind de la nici-o datorie, mereu în rugă și mereu în genunchi pe lespezile bisericilor, Să știa unde a stat Monica în biserică, numai după lacrimile de pe piatră, căci în afară de această durere, Monică o mai avut încă

durerea grozvă de a vedea pe micul și iubitul ei Augustin, copil crescut în cea mai cucernică evlavie, perzându-și foarte de timpuriu moravurile cele bune și deprinzând tot ce e mai abject. Cine ar putea să descrie suferințele ei de mucenică ?

Douăzeci de ani și mai bine numai în lacrimi, în rugăciune atât pentru soț cât și pentru fiu . . . Dar Dumnezeu n'o lasă. Patricius, soțul ei iubit, moare creștin,

Credința ei nestrămutată, afecțiunea ei neîntinată, toate îl mână la aprecierea, la respectul ei. Patricius moare iubind-o și binecuvântând-o, mărturisind pe Dumnezeu prin soția aceasta credincioasă.

Dar din spre fiu încă nici-o bucurie ! Mai mult încă, la un moment dat Augustin își părăsește credința (el, pe atunci încă nu era botezat ei numai pregătit pentru a primi Sf. Botez — așa era obiceiul pe atunci ; autorizația de pregătire o primise Monica de la soțul ei. Chiar de la nașterea lui Augustin.) Dar pentru credință Monica devine leuaică. Il dă afară din casă pe Augustin. Inșă biet suflet de mamă, pe când Augustin fără să zică nici un cuvânt coboară treptele, ea cade leșinată pe lespezile odăii.

Un vis are Monica : un înger se arată zicându-i : „unde vei fi tu, va fi și dânsul.“ Monica înțelege că trebuie să-l aibă lângă dânsa. Augustin se întoarce, iar într'o noapte fuge din casă, din orașul african, fără să-i spuie nimic, trece marea și debarcă în Italia. Intră în Roma, pleacă la Milano . . . Monica aleargă după dânsul plângând și rugându-se și zi și noapte.

E prea mult ! Augustin e atins de harul dumnezeesc ; inima i se topește, lumina dumnezească îi inundă sufletul, Augustin se botează și Monica, sfânta Monica moare mângăiată și fericită la Ostia, Dumnezeu răsplătind-o o doua oară !

Și iată o mamă, care după cum au spus-o alții, îl naște de a doua oară pe sf. Augustin. îl naște sufletește : „Monica, Sancti Augustini dupliciter mater.“ Monica dăruiește cerului un sfânt foarte mare : pe Sfântul Augustin. Femeile măhnite, dar comori neprețuite de simțiri înalte, să și înalțe ochii spre sf. Monica, (ea însăși cerând neconținut puterea Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu) să o ia pildă de credință puternică, de iubire și devotament neșovăitor, de tărie în luptă. Intărind sufletele din jurul lor în

credință și cultiarea forțelor superioare sufletești ele își vor îndeplini rolul de „mamă” pe care i le-a dat Dumnezeu, vor întări familia și vor însănătoșa societatea, patria.

O. C.

Cine-i frumoasa strandului ?

Placate mari vestesc în Sighet, că în ziua cutare va fi alegerea celei mai frumoase fete a strandului.

Știți ce-i strandul ? Vă voi spune, căci poate voi, dela sate încă nu ați ajuns la acel grad de cultură, ca să înțelegeți, că strandul este pentru orșicare oraș o necesitate vitală. Deci vă voi spune eu : strandul este nisipul de lângă Tisa sau Iza, unde oamenii își expun corpul abia învălit razelelor binefăcătoare ale Soarelui. Până aici nimic rău.

Răul începe de acolo, că acei ce cercetează strandul sunt și bărbați și femei, cari apoi se amestecă și fără nici o jenă (rușine) își arată corpurile aproape goale. Ce bine e, că la voi frați săteni încă nu a ajuns aceasta cultură ! Ce bine e, că voi nu știți că ce-i strandul. Să nici nu știți nici odată !

Ca premiu pentru frumoasa strandului s'a stabilit, că fotografia ei — în costumul prea sumar al strandului — va fi publicată în toate gazetele. Ce cinste ne mai pomenită

și ce modestie ! Nu-i destul, să te vadă în goliciunea ta frații tăi în nerușinare de pe ștrnad, dar să te vadă lumea întreagă, făcând gust și celor de pe sate a se plimba în pielea goală, acoperită numai cât Eva, — care numai pe Adam la avut și totuș i-a fost rușine.

Am înmormântat un copil pe malul Izei, abia la câțva pași dela apă. Aspectul obișnuit la înmormântare. Miros de tămâie și bosioc, mamă plângătoare și tată desnădăjduit. Dar rugăciunea este intreruptă de glăsuirea senzuală ale unor frumoase ale strandului — asemănătoare cu rânchiazatul calului — care probabil s'au plictisit cu privirea reciprocă a corpurilor goale și au socotit, că vor avea distracție bună, dacă îmbrăcate în haina nerușinării se vor prezenta în număr de 14 la acest prohod.

Până unde va ajunge nerușinarea ? Până când vă va răbda Dzeu ?

Dragi săteni, să nu știți niciodată, că ce-i strandul !!

Titu Berinde.

Rugăciunea către Maica durerilor.

Născătoare de Dzeu Fecioară, bucură-te cea plină de dureri Răstignitul este cu tine, vrednică ești între femei de lacrimile noastre și vrednic este de lacrimile noastre fructul pântecelui tău, că ai născut pe Hristos, răstignit pentru păcatele noastre. Prea sfântă Marie maica Răstignitului mijlocește-ne nouă răstignitorilor sf. tău Fiu, lacrimile pocăinței acum și'n ora morții noastre. Amin. (Traducere din l. latină.)

Calendar săptămânal.

31 Iulie — 6 August 1932.

31. Dumineca VI. d. Rusalii (Ev. d. Mat. 9, 1) S. Eudochim † 843.

1. Luni Cei 7 mart. Macavei. Inceputul postului Sf. Mării

2. Marți S. Ștefan

3. Mercuri C. Isachie

4. Joi Cei 7 coconi din Efes

5. Vineri M. Eusignie

6. Sâmbătă Schimbarea la față (Ev. Mat. 17, 1.)